

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 203/2023-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], maloletej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a maloletého [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ], zastúpených Mgr. Petrom Troščákom, advokátom, Hlavná 50, Prešov, proti postupu Okresného súdu Bratislava III (teraz Mestský súd Bratislava II) v konaní vedenom pod sp. zn. 39 P 193/2018 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 39 P 193/2018 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava II **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B3-39 P 193/2018 konal bez zbytočných priet'ahov.
3. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie **400 eur** a sťažovateľom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie každému po **1 000 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Bratislava II **p o v i n n ý** zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava II **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom trovy konania **651,02 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 15. marca 2023 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 39 P 193/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhujú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal im primerané finančné zadostučinenie každému po 4 500 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka v 1. rade“) je matkou maloletých sťažovateľov. Dňa 19. júla 2018 podala návrh na začatie konania o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým sťažovateľom. V napadnutom konaní nebolo ani po viac ako 4 a pol rokoch meritórne rozhodnuté.

3. Sťažovatelia vo vzťahu k sume požadovaného finančného zadostučinenia uvádzajú, že pociťujú frustráciu a intenzívny stav beznádeje a nespravodlivosti, keďže ku dňu podania ústavnej sťažnosti nie je právoplatne rozhodnuté o výživnom, ktoré má zabezpečiť všetky životné potreby maloletých sťažovateľov.

4. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 203/2023-18 z 26. apríla 2023 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovatelia namietajú, že neprimeraná dĺžka konania nie je odôvodnená právnou ani faktickou zložitou veci alebo správaním účastníkov.

6. Sťažovateľka v 1. rade uvádza, že bezdôvodne nezmarila žiadne pojednávanie, a ak požiadala o odročenie, bolo to pre kolíziu, resp. v jednom prípade pre to, že maloletí sťažovatelia žijúci s ňou v spoločnej domácnosti boli v karanténe. Dvakrát požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu mimosúdneho rokovania s otcom maloletých sťažovateľov, keďže prejavil záujem dohodnúť sa, avšak následne vyšla najavo jeho neúprimnosť v otázke mimosúdnej dohody.

7. Z dôvodov na strane súdu boli podľa sťažovateľov zrušené celkovo 4 pojednávania, pričom v troch prípadoch neboli dôvody na strane súdu nijako špecifikované (oznámené) a v jednom prípade tým dôvodom bol zdravotný stav zákonnej sudkyne.

8. Sťažovatelia zdôrazňujú, že vzhľadom na charakter napadnutého konania (vo veci starostlivosti o maloletých) je potrebné, aby okresný súd venoval ich právnej veci výnimočnú rýchlosť a osobitnú starostlivosť, a považujú za „*netolerovateľné, aby za obdobie viac ako 4 rokov a 7 mesiacov nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté*“.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

9. Okresný súd k ústavnej sťažnosti zaujal stanovisko podaním sp. zn. Spr. 293/2023 z 23. mája 2023, ktorého súčasťou je vyjadrenie zákonnej sudkyne a podrobná chronológia úkonov v napadnutom konaní.

10. Zákonná sudkyňa uviedla, že v danej veci ide o zložitý skutkový spor s ohľadom na rodinnú situáciu, vzťahy medzi rodičmi a vzťahy medzi otcom a maloletými deťmi. Postup okresného súdu v konaní bol podľa názoru zákonnej sudkyne sťažovaný prístupom matky v súvislosti s účasťou na odborných psychologických poradenstvách, taktiež prijímanými opatreniami v súvislosti so šírením ochorenia COVID-19 v období od marca 2020 do marca 2022 vrátane zdravotných dôvodov na strane zákonnej sudkyne v covidovom období a v neposlednom rade správaním sa rodičov, resp. ich právnych zástupcov, ktorí nepredkladali, resp. neskoro predkladali listinné dôkazy a na pojednávaní, resp. pred pojednávaním predkladali návrhy zmeny petitu návrhu, resp. vzájomného návrhu, ako aj priet'ahmi, ktoré spôsobovali rodičia, resp. ich právni zástupcovia, keď opakovane žiadali o odročovanie nariadených termínov pojednávania. V závere vyjadrenia poukázala zákonná sudkyňa na svoju vysokú pracovnú zaťaženosť.

III.2. Replika sťažovateľov:

11. Sťažovatelia vo svojej replike označili tvrdenia zákonnej sudkyne, že sťažovateľka v 1. rade svojím prístupom sťažovala odborné psychologické poradenstvá, za „*nepravdivé, zavádzajúce a bližšie nekonkretizované*...“.

12. Obranu okresného súdu založenú na prijímaní opatrení v súvislosti s pandémiou COVID-19, vysokom počte pridelených vecí, zdravotnom stave zákonnej sudkyne a nedostatočnom počte sudcov na príslušnom súde považujú sťažovatelia za irelevantnú.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Sťažovatelia podstatnou časťou argumentácie tvrdia, že zo strany okresného súdu konajúceho v ich veci došlo k vzniku zbytočných prietáhov.

14. Predmetom konania pred ústavným súdom je preto posúdenie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

16. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

17. K vzniku zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom môže pritom dôjsť nielen jeho nečinnosťou, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

18. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy

s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

19. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, napadnuté konanie sa vedie vo veci úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom, t. j. ide o prednostnú vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu. Tento typ konania tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, a preto z právneho hľadiska napadnuté konanie nevykazuje črty mimoriadnej zložitosti. Pokiaľ ide o faktickú zložitosť konania, ústavný súd prihliadol pri posudzovaní veci na tú skutočnosť, že ide o komplikovanú rodinnú situáciu, rodine bolo potrebné opakovane poskytovať odborné psychologické poradenstvo, účasť rodičov na mediačných konaniach, ako aj sprostredkovanie asistovaných stretnutí otca s maloletými deťmi. Ústavný súd hodnotí, že uvedené faktory čiastočne prispeli k predĺženiu celkovej dĺžky konania okresného súdu.

20. Ústavný súd pri posudzovaní prvého kritéria osobitne zohľadnil predmet konania, ktorý má vzhľadom na svoju povahu pre sťažovateľov mimoriadny význam, keďže výsledok napadnutého konania okresného súdu podstatne ovplyvní výkon práv a povinností rodičov k maloletým deťom.

21. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prieťahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Po preskúmaní príslušného spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľka v 1. rade svojím správaním v napadnutom konaní čiastočne ovplyvnila nežiaducim spôsobom jeho dĺžku, keď opakovane žiadala prostredníctvom svojho právneho zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania, predkladala svoje procesné návrhy v nedostatočnom časovom predstihu pred konaním pojednávania a neposkytovala okresnému súdu optimálnu súčinnosť v súvislosti s jeho výzvami na predloženie listinných dôkazov. Ústavný súd aj uvedené skutočnosti zohľadňoval pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľky v 1. rade.

22. Tretím hodnotiacim kritériom je postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd z predloženého spisu okresného súdu zistil, že napadnuté konanie začalo 19. júla 2018, pričom okresný súd konal síce plynule, avšak nedostatočne efektívne. K predĺženiu konania prispel okrem iného neefektívny postup okresného súdu v súvislosti s opakovaným zrušovaním termínov nariadených pojednávania, či už z dôvodov na strane súdu či účastníkov konania. Napriek tomu, že ide o vec skutkovo náročnú, dĺžka konania je sama osebe predovšetkým vzhľadom na dotknuté záujmy maloletých detí neprimeraná. Je ústavne neakceptovateľné, aby v konaní o úprave práv

a povinností rodičov k maloletým deťom nebolo ani po takmer 5 rokoch od jeho začatia meritórne rozhodnuté.

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že pod mimoriadnou starostlivosťou, ktorú má súd venovať konaniu vo veci starostlivosti o maloletých, nemožno rozumieť už takmer 5 rokov (v čase rozhodovania ústavného súdu, pozn.) trvajúce konanie. V tejto súvislosti je potrebné uznať, že k predĺženiu napadnutého konania prispela faktická zložitosť veci, napriek tomu je však zrejmé, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nemožno považovať za optimálny a efektívny, smerujúci sústredene k urýchlenému odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľov.

24. K argumentácii okresného súdu v súvislosti s vplyvom objektívnej skutočnosti (pandémia ochorenia COVID-19) na plynulosť súdnych konaní dáva ústavný súd do pozornosti, že samozrejme prihliada na túto objektívnu skutočnosť (uvedené ústavný súd koniec koncov už zohľadnil aj vo svojich niektorých predchádzajúcich rozhodnutiach, napr. vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 504/2020, I. ÚS 550/2020, II. ÚS 27/2022, pozn.), no v okolnostiach danej veci poukazuje na charakter napadnutého konania (patriaceho do tzv. prednostnej agendy všeobecných súdov a v čase mimoriadnej situácie predmet konania spadal do škály právnych vecí, v ktorých bolo možné vykonávať pojednávanie), zastávajúc názor, že ani uvedená objektívnymi okolnosťami spôsobená prekážka nie je spôsobilá okresný súd zbaviť zodpovednosti za jeho neefektívny postup a neprimeranú celkovú dĺžku konania.

25. Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou okresného súdu uplatnenou vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti stabilne pripomína, že personálne obsadenie súdu, jeho organizácia, vysoký počet vecí v príslušnom oddelení, ako i optimalizácia súdnictva teda nie sú dôvodmi, pre ktoré by malo byť ospravedlnené, tolerované a ústavne udržateľné porušovanie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nad rámec poznamenáva, že je táto okolnosť z individuálneho hľadiska, teda z hľadiska osoby zákonného sudcu pochopiteľne ospravedlniteľná, avšak z hľadiska celkovej zodpovednosti okresného súdu za plynulosť konania vo veci účastníkov ju zohľadniť nemožno.

26. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania (takmer 5 rokov) a zdĺhavý a neefektívny postup okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom. Na tomto základe rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

27. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

28. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

29. S účinnosťou od 1. júna 2023 vstúpili do platnosti viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Podľa § 18n ods. 2 písm. b) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov prechádza od 1. júna 2023 výkon súdництва v rodinnoprávných veciach vrátane vecí podľa prvej a tretej hlavy druhej časti, tretej časti a štvrtej časti Civilného mimosporového poriadku z Okresného súdu Bratislava III na Mestský súd Bratislava II. Vychádzajúc z uvedeného, vo veci sťažovateľov je v súčasnosti príslušným súdom Mestský súd Bratislava II.

30. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľom ústavný súd prikázal Mestskému súdu Bratislava II podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov, pretože ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené (bod 2 výroku rozhodnutia).

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

32. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

33. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

34. Sťažovatelia si v ústavnej sťažnosti žiadajú priznať primerané finančné zadosťučinenie každému po 4 500 eur z dôvodov uvedených v bode 3 tohto rozhodnutia.

35. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

36. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľom finančné zadosťučinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, skutkovú náročnosť veci, ako aj

privilegovaný charakter napadnutého konania, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. Priznanie sumy po 1 000 eur maloletým sťažovateľom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] považoval za primerané finančné zadosťučinenie. Zároveň však pri rozhodovaní o výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol na to, že sťažovateľka v 1. rade sa vlastným správaním čiastočne pričínila o predĺženie konania (bod 21), preto považoval za primerané priznať jej finančné zadosťučinenie 400 eur podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku rozhodnutia).

37. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplata.

VI.

Trovy konania

38. Sťažovatelia si uplatnili náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním právnym zástupcom.

39. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2022, ktorá bola 1 252 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2023. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2023 v zmysle § 11 ods. 3 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 104,33 eur. Takto stanovená odmena predstavuje pri troch sťažovateľoch a dvoch úkonoch 625,98 eur, s režijným paušálom 2 x 12,52 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) spolu 651,04 eur. Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby – repliku sťažovateľov, ústavný súd konštatuje, že neobsahuje nové, resp. ústavne relevantné skutočnosti ktoré by mu neboli známe, preto odmenu za uvedený úkon nepriznal. Ústavný súd teda priznal úspešným sťažovateľom náhradu trov konania v sume 651,02 eur (bod 4 výroku rozhodnutia).

40. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je Mestský súd Bratislava II povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu